

[Stensballe.]

af Loven af 30. Oktober 1939. Som jeg udtalte ved Behandlingen af det da foreliggende Lovforslag, drejede det sig om en Udbygning af den dengang gældende Lov, og den har mit Parti jo ikke kunnet være med til at gennemføre, idet vi ikke kunde billige de Principper, den indeholder. Jeg sagde i Overensstemmelse hermed, at det Lovforslag, som var til Behandling, kunde vi ikke billige, men under Hensyn til de særlige Forhold, der var indtraadt, vilde vi alligevel medvirke til dets Gennemførelse, hvad vi ogsaa gjorde. Paa samme Maade kan jeg sige i Dag, at da vi erkender, at Situationen paa Boligomraadet ikke er bedre, end den var i Efteraaret, vil vi være med til at gennemføre ogsaa dette Lovforslag, selv om vi ikke kan give vor Tilslutning til dets Principper. Jeg vil dog samtidig pointere, at vor Tilslutning ikke maa betragtes som Løfte om fortsat Støtte til en Lovgivning indeholdende de Principper, som dette Lovforslag indeholder, og som ogsaa den nu udløbende Lov og den Lov, som den skulde supplere, indeholder.

Vort Parti kan kun være glad ved, at den Forhandling, der har fundet Sted i Folketinget, ikke resulterede i, at der skal ske nye Indgreb fra det offentliges Side, hvad jeg forstaaer at ogsaa den højtærede Indenrigsminister er en Modstander af. Jeg vil kun haabe, at den Forhandling, der skal finde Sted imellem Indenrigsministeren og de bestaaende Grundejerorganisationer for at søge gennemført hensigtsmæssige Foranstaltninger som forsvarlig Tætning af Døre og Vinduer o. s. v., maa føre til et godt Resultat for Samfundets Skyld, og ligeledes, at man maa forstaa Betydningen af, at saavel Kakkellovne som Kedelanlæg eftergaas og istandsættes, for at den bedst mulige Udnyttelse af Brændselet kan opnaas. For Samfundet som Helhed vil det spille en stor Rolle, ligesom det vil være af Betydning for den enkelte Ejer. Jeg haaber ogsaa, man maa kunne enes om et vist Delingsforhold mellem Grundejere og Lejere, thi efter min Opfattelse kan det ikke være Grundejerne, der skal betale alt, Lejerne maa ogsaa deltage i Udgifterne paa den ene eller den anden Maade.

Jeg anbefaler hermed Lovforslaget til hurtig Gennemførelse i det høje Ting.

Malchau: Hvad angaar Bestemmelserne i dette Lovforslag om Uopsigelighe^d og Forbud mod Forhøjelse af Huslejen, er disse i det væsentlige en Videreførelse af den midlertidige Lov af 30. Oktober forrige Aar, og disse Bestemmelser foreslaas altsaa nu forlænget med Gyldighed for et Aar, indtil 1. April 1941.

Siden vi i Efteraaret behandlede Forslaget til den Lov, der nu udløber, har Forholdene paa mange Omraader udviklet sig til det værre, og det gælder ikke mindst paa det Felt, som vi her lovgiver om. Ekstraordinære Tider kræver ekstraordinære Forholdsregler, og det alene er Begrundelsen for, at vi kan være med i en Lovgivning af denne Art. Vor Holdning til hele Husleje-lovgivningen i Almindelighed har intet som helst at gøre med den Stilling, vi indtager over for dette Forslag. Denne Stilling er kun dikteret af Hensynet til, at Nød bryder alle Love, at man kan komme i en Tvangssituation, hvor man er nødt til at se anderledes paa mangt og meget end under normale Forhold, og desværre vil det vel nok forme sig saaledes i den nærmeste Fremtid, at Boligspørgsmaalet bliver mere og mere kritisk paa Grund af den Stagnation i Byggeriet, der kan forudses alene som Følge af de stigende Byggepriser og faldende Obligationskurser m. m.

At en Lov som den her foreslaaede er paakrævet alle Steder i Landet, betvivler jeg nu. Det afhænger vel især af, hvorledes det stiller sig med Hensyn til Antallet af ledige Lejligheder. I enkelte Provinsbyer, f. Eks. i Aarhus, hvor jeg kender Forholdene bedst, er det i hvert Fald saaledes, at der endnu er rigeligt med Lejligheder. I Efteraaret — senere Tal har jeg ikke — var der i hvert Fald dobbelt saa mange ledige Lejligheder som Aaret før paa samme Tid, og hvad angaar det Antal Lejligheder, der er nybygget i Aarhus By i 1939, er Tallet mindst 1 600, det vil sige betydeligt større end i noget af de foregaaende 10 Aar. Jeg indrømmer dog, at Forholdene i mange andre Provinsbyer og her i Hovedstaden er anderledes, og man kan naturligvis ikke gennemføre en Lov paa dette Omraade, der kun har Gyldighed for bestemte Dele af Landet.

Jeg maa dog have Lov til at bemærke, at hvis det foreliggende Lovforslag ophøjes